

похапнат до насита. А сега — напред и само напред!...

Орфей забеляза, как очите на Кир започваха да блестят радостно. Малкият рибар гледаше вече уверено и твърдо. Той все по-рядко и по-рядко се обръщаше назад. Ето, повече чайки и гларуси се мяркаха вече, по-бодро и по-приятелски звучаха техните резки крясъци. Но Кир още не отпусчаше веслата, още не отслабваше ударите в чистата гъста вода. Малки капчици се откъсваха от бликналата къдрава пяна и освежаваха пламналите им лица. Най-сетне Кир отпусна веслата и се обърна грохнал към Орфей: „Подай!“ Орфей му подаде малката стомна с топлата вода. Малкият рибар пи, въздъхна облекчено, сетне пак пи, облиза се сладко и подаде стомната на Траян. Малкият също пи, отмалял до смърт, съсипан от умора и безсъние.

На Орфей вече се струваше, че сънува. Какви бяха тези диви и пусти брегове, нямаше ли край този тесен, крив, задушен проток? Къде отиваха и дали щяха някога да стигнат в откритото море, за което говореше Кир?... Тук, във водата, Орфей беше объркан и безпомощен. Но веднъж кракът му да стъпи на суша — тогава и сърна не може да го надпревари.

— Свърши! — извика Кир, изправи се, олюлян като пиян и махна приветливо с десница. — От тук започва откритото море. Още малко и ако щат нека ме търсят с хилядо кораба!...

Но той седна пак и с още по-големи сили натисна веслата. И макар че навлязоха в откритото море, те все така упорито и непрестанно дърпаха веслата. Те плуваха още дълго време — толкова дълго, че Орфей започна да се чуди в какво именно се състои безопасността на това открито море!...